

Arrest

nr. 208 926 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 3 september 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2018 tot vaststelling van de grens, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 augustus 2018.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 augustus 2018 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Deze beslissing werd op dezelfde dag ter kennis gebracht aan de verzoekende partij.

Op 27 augustus 2018 werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot vaststelling van de grens genomen met het oog op een terugleiding naar Ethiopië. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 augustus 2018. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij wordt momenteel vastgehouden in een gesloten centrum in afwachting van een repatriëring. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De verzoekende partij heeft een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van vijf dagen, een termijn die voortvloeit uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid en 39/57, derde lid van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de hoorplicht (*audi alteram partem*), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij wijst op de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) in verband met artikel 3 van het EVRM en stelt dat niemand mag worden teruggedleid naar een land wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat die persoon dreigt onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Ze stipt aan dat hierbij niet enkel rekening dient te worden gehouden met de bewijselementen aangebracht door de verzoekende partij, maar dat er ook rekening dient te worden gehouden met alle pertinente omstandigheden van de zaak waarvan men kennis had moeten hebben. Verder betoogt ze dat het risico van rechtswege dient te worden onderzocht, alsook dat hierbij rekening dient te worden gehouden met informatie afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties. Ze stipt aan dat op de verwerende partij de plicht rust om een zorgvuldig onderzoek door te voeren. Voorts zet ze uiteen dat de verwerende partij de plicht heeft om haar te horen alvorens ze een bezwarend besluit neemt. De verzoekende partij betoogt dat ze niet de kans heeft gekregen om uit te leggen hoe ze aan het Ethiopisch paspoort is geraakt, noch dat ze de kans heeft gekregen om meer uitleg te verschaffen aangaande haar Eritrese nationaliteit. Ze houdt vast aan de Eritrese nationaliteit en stelt dat ze het Ethiopisch paspoort op een frauduleuze manier heeft verkregen. Volgens de verzoekende partij riskeert ze naar Ethiopië te worden teruggedleid met het gevaar op indirect refoulement naar Eritrea, wat een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. De verzoekende partij ontkent dat ze op 14 augustus 2018 zou zijn gehoord door de politie te Brugge. Hoe dan ook stelt ze dat er op dat ogenblik geen tolk aanwezig was. Pas in het gesloten centrum werd zij verhoord door een sociaal assistent in het bijzin van een tolk Tigrinya (de taal die in Eritrea gesproken wordt). Er werd haar enkel gevraagd de details van de reis weer te geven, alsook in welke omstandigheden de reis heeft plaats gevonden en welke de reden was voor haar vlucht naar België. Ze stelt dat ze nooit een onderhoud heeft gehad met de Dienst Vreemdelingenzaken, dat haar geen vragen

werden gesteld omtrent haar land van herkomst om haar nationaliteit te achterhalen, dat zij nooit werd geconfronteerd met de vaststelling van de verwerende partij dat zij van Ethiopië afkomstig zou zijn, dat haar niet werd gevraagd op welke wijze zij aan het paspoort gekomen is of wat haar vrees is in het geval zij zou worden teruggelid naar Ethiopië. Zij is van oordeel dat de verwerende partij zich er niet toe kon beperken te verwijzen naar een verificatie van de VIS-databank. Ze stipt verder aan dat indien zij grondig gehoord zou zijn geweest, zij had kunnen uitleggen dat men in Ethiopië aan een echt paspoort kan geraken door een aanzienlijke geldsom te betalen aan een mensensmokkelaar. Ze stipt aan dat de praktijk waarnaar ze verwijst, wordt bevestigd door rapporten van niet gouvernementele organisaties, waarvan ze een stuk toevoegt aan het dossier. Ze betoogt verder dat de verwerende partij van deze praktijk op de hoogte diende te zijn, zodat een loutere verwijzing naar de VIS-databank niet volstaat. Zij vervolgt dat indien zij wordt teruggestuurd naar Ethiopië, zij het risico loopt dat wordt ontdekt dat zij het paspoort op een frauduleuze wijze heeft verkregen. Ze stelt dat het feit Ethiopië te hebben verlaten zonder geldig reisdocument of in Ethiopië te verblijven zonder verblijfsdocument bestraft wordt door de Ethiopische wetgeving met een gevangenisstraf, net zoals het gebruik maken van valse documenten. Bovendien bestaat het risico volgens haar dat ze zal worden teruggelid naar Eritrea. Ze stipt aan dat de mensenrechten worden geschonden in Eritrea. Ze citeert uit rapporten om haar vrees voor een terugkeer naar Eritrea te staven. Aldus meent ze dat de bestreden beslissing is genomen zonder dat er een grondig onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is gebeurd en dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Nazicht van het administratief dossier toont aan dat de verzoekende partij op 16 augustus 2018 door een sociaal assistent werd verhoord in het bijzijn van een tolk Tigrinya. De verzoekende partij betwist dit niet, doch lijkt er van uit te gaan dat dit geen verhoor is door de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad kan de verzoekende partij op het eerste gezicht niet volgen. Het verhoorblad vermeldt vooreerst de hoofding van de Algemene directie Vreemdelingenzaken en vermeldt verder *“dit is een verslag van de gesprekken die gevoerd werden met de betrokkene naar aanleiding van de opsluiting in het gesloten centrum of woonunit, het bevel om het grondgebied te verlaten en het eventueel opleggen van een inreisverbod, met het oog op de beoordeling van art 3 en 8 EVRM voor de verwijdering en in aansluiting op de algemene bevraging hoorrecht.”* Er zit ook informatie aan de vreemdeling bijgevoegd met de vermelding *“wordt in 24 talen opgesteld met telkens de vermelding van de taal”* en waarvan de inhoud van de informatie luidt *“u bent onderworpen aan een gedwongen verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst of naar een ander land waar u eventueel verblijfsrecht heeft. De dienst Vreemdelingenzaken wil rekening houden met hetgeen u ter zake wenst mee te delen. U wordt dan ook verzocht te antwoorden op de vragen die u door de terugkeerfunctionaris of door een DVZ-ambtenaar worden gesteld. Een volledig verslag met uw antwoorden zal opgesteld worden dat onmiddellijk naar DVZ wordt gestuurd. Dit verslag zal aan u voorgelezen worden in een taal die u begrijpt. Wij vragen u om dit verslag te tekenen. Het is in uw eigen belang om op deze vragen een zo correct en een zo volledig mogelijk antwoord te geven zodat hiermee rekening kan worden gehouden.”* Hieruit volgt *prima facie* dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij niet kan voorhouden dat haar slechts enkele vragen werden gesteld zonder dat zij wist waarvoor de vragen werden gesteld, noch dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen om uit de wijden over de herkomst van het frauduleus paspoort. Bovendien blijkt dat aan de verzoekende partij reeds op 14 augustus 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waaruit bleek dat er onduidelijkheid was over het land van herkomst. Deze beslissing vermeldde immers zowel de Eritrese, als de Ethiopische nationaliteit, zodat de verzoekende partij thans moeilijk kan voorhouden dat zij niet wist dat zij duidelijkheid diende te scheppen aangaande haar nationaliteit. De Raad wijst er tevens op dat op de verzoekende partij ook een medewerkingsplicht rust. Ze lijkt hier volledig aan voorbij te gaan. Uit het verhoorverslag blijkt vooreerst dat de verzoekende partij aangaf de tolk goed te begrijpen, zodat hieruit *prima facie* kan afgeleid worden dat zij zonder problemen kon communiceren met de tolk en de mogelijkheid had om haar verhaal nauwgezet uiteen te zetten. Aan de verzoekende partij werd onder meer de vraag gesteld hoe zij naar België is gekomen en met welke documenten. Alsook via welke landen zij naar België is gereisd en hoe lang zij daar telkens verbleven heeft. De verzoekende partij antwoordde hierop dat zij vanuit Eritrea met de auto naar Ethiopië is gegaan en vanuit Ethiopië naar Soedan is gereisd. Zij verklaarde dat zij in Soedan iemand kende die valse documenten voor haar kon maken om naar Europa te komen en dat zij later dan vanuit Soedan met een vals paspoort van Ethiopië en een visum voor Frankrijk naar de luchthaven van Parijs is gereisd, om dan vervolgens vanuit Frankrijk met de auto naar België door te reizen. Zij verklaarde ook nog dat het valse paspoort samen met haar bagage werd gestolen. Alhoewel de verzoekende partij aldus de kans heeft gekregen om uit te wijden over het paspoort dat zij in haar bezit had, heeft zij zich ertoe beperkt te stellen dat het een vals document betrof. Waar de verzoekende partij nu in haar verzoekschrift stelt dat het een echt paspoort betrof dat frauduleus werd verkregen, blijkt zulks geenszins uit de verklaringen die zij heeft afgelegd. Het komt de

Raad op het eerste gezicht voor dat zij haar verklaringen tracht aan te passen in functie van de motieven die vermeld worden in de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het gegeven dat het verhoor werd afgenomen in het bijzijn van een tolk Tigrinya, een taal die in Eritrea wordt gesproken en daarmee haar herkomst wenst aan te duiden, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verklaarde Amharique, Tigrinya en Engels (alhoewel zij bij de interpellatie door de politie enkel haar moedertaal leek te spreken) te praten, waarbij kan opgemerkt worden dat zowel Amharique, als Tigrinya ook talen zijn die in Ethiopië gesproken worden, waarbij Amharique de officiële taal is die in Ethiopië wordt gesproken. Tigrinya wordt ook in Eritrea gesproken, maar aangezien er discussie bestaat over de nationaliteit van de verzoekende partij, volstaat een verwijzing naar de door haar gesproken taal *in casu* niet om de onduidelijkheid over haar nationaliteit op te helderen.

In zoverre zij betwist dat zij op 14 augustus 2018 werd verhoord door de politie van Brugge, merkt de Raad op dat dit argument niet dienend is, nu duidelijk blijkt dat zij voor het treffen van de bestreden beslissing werd gehoord en de kans heeft gekregen om de nodige verklaringen af te leggen om alle onduidelijkheid die er zou kunnen bestaan omtrent haar nationaliteit op te helderen.

Anders dan wat de verzoekende partij lijkt voor te houden betekent het hoorrecht niet dat de verwerende partij de verzoekende partij moet confronteren met het resultaat van haar opzoeken. Zo stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest Boudjilida van 11 december 2014 (C-249/13, overweging 55): *“Daaruit volgt dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”*

Gelet op de eigen verklaringen van de verzoekende partij en de vaststellingen van de verwerende partij, met name dat uit de VIS-databank is gebleken dat het geen vals paspoort was, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij ervan uitgaat dat de verzoekende partij de Ethiopische nationaliteit heeft. Op grond van de eigen verklaringen van de verzoekende partij was er geen enkele indicatie die erop wees dat er *in casu* sprake kon zijn van een echt paspoort dat op een frauduleuze wijze was verkregen.

De verzoekende partij verwijst naar een rapport van ASYLOS van juli 2018 met als titel *“Ethiopia and Eritrea: Prevalence of False ID documents”* en stelt dat hieruit blijkt dat het om een werkelijke praktijk gaat en dat de verwerende partij hiervan op de hoogte had moeten zijn.

Uit het neergelegde stuk blijkt dat dit document uitgaat van een netwerk aan vrijwilligers die de advocaten bijstaan bij het indienen van asielaanvragen. Het gaat dus zeker niet om algemeen gekende informatie. Zoals uit het document blijkt, wordt de informatie vergaard op basis van vragen gesteld door advocaten. Het netwerk baseert haar bevindingen weliswaar op algemeen bekende bronnen, als op informatie verkregen via ngo's, academische bronnen en nieuwssites. Uit het stuk blijkt, zoals de verzoekende partij ook aanstipt in haar verzoekschrift, dat Ethiopië geen universeel formaat heeft van identiteitskaart en dat het daardoor zeer moeilijk is voor de overheidsdiensten om te achterhalen of de identiteitskaart vals of echt is en dat men op grond van een dergelijke identiteitskaart zeer gemakkelijk een paspoort kan verkrijgen.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij van deze informatie op de hoogte kon zijn, dient toch vastgesteld te worden dat de verzoekende partij op geen enkel moment heeft aangegeven dat zij met een echt Ethiopisch paspoort heeft gereisd. Zodoende maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij *in casu* nog een verder onderzoek naar haar ware nationaliteit had moeten doorvoeren en zich er niet toe kon beperken dat de nationaliteit van de verzoekende partij de Ethiopische is gelet op het feit dat zij niet met een vals document, maar met een echt document heeft gereisd. Het betoog van de verzoekende partij laat op het eerste gezicht niet toe te besluiten dat er *in casu* geen zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM is gevoerd door de verwerende partij.

De resultante van de bestreden beslissing is dat de verzoekende partij zal worden gerepatrieerd naar Ethiopië. Wat betreft de vrees ten aanzien van Ethiopië stelt de verzoekende partij dat zij het risico loopt dat men ontdekt dat zij haar paspoort frauduleus heeft verkregen. Vooreerst kan niet met zekerheid worden gesteld dat zij haar paspoort frauduleus heeft verkregen. Door te wijzen op een praktijk valt geenszins met zekerheid af te leiden dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van een dergelijke praktijk. Hoe dan ook maakt zij geenszins aannemelijk dat men zou ontdekken dat zij, zo dit al het geval is, haar paspoort frauduleus zou hebben verkregen. Aan het paspoort zijn geen vervalsingen vast te stellen en zoals blijkt uit de informatie die de verzoekende partij zelf aanbrengt, is het voor de overheidsinstanties niet mogelijk om vast te stellen dat een identiteitskaart vals is. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat zij het land verlaten heeft zonder geldig reisdocument nu het vaststaat dat noch het paspoort, noch het visum vals is. Evenmin kan zij voorhouden dat zij geen verblijfsrecht heeft in Ethiopië nu zij wel degelijk in het bezit is van echt Ethiopisch paspoort. Haar betoog dat zij bij haar terugkeer naar Ethiopië dreigt onderworpen te worden aan een gevangenisstraf op grond van het gebruik van valse documenten maakt zij op het eerste gezicht absoluut niet aannemelijk.

Ook wat betreft het gevaar op indirect refoulement naar Eritrea stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar betoog niet aannemelijk maakt. Zij brengt geen enkel begin van bewijs aan dat, zo al ontdekt zou worden dat zij de Eritrese nationaliteit heeft, hetgeen zij hoe dan ook niet aantoont, er een praktijk bestaat waarbij Ethiopië Eritrese onderdanen terugstuurt naar Eritrea. De verwijzing naar de schending van mensenrechten in Eritrea is *in casu* dan ook niet dienstig. De verklaringen van de verzoekende partij laten de Raad *prima facie* niet toe te besluiten dat in het geval zij zou worden teruggeleid naar Ethiopië zij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

J. CAMU